

Ode aan De Kelderklasse

Voor alle liefhebbers.

Op de omslag:

*Jurjen Lanting (VV Noordbergum) pakt de bal klemvast,
net na een doelpunt van Niels Jongboom (SV Suawoude).*

Datum: 07-04-2018

Uitslag: 2-2

Ode aan De Kelderklasse

Verhalen over de kelder van het amateurvoetbal

Dion van Meel

Tilburg
2019

Dit boek is tot stand gekomen met goedkeuring van
De Kelderklasse.

Eerste druk november 2019
Tweede druk december 2020

Foto omslag: Edwin Westland
Omslagontwerp: Hans van Mook
ISBN 9789402198218
© 2019 Dion van Meel

1 Lauwe thee

‘Een bakkie thee asjeblieft.’

Het is het laatste weekend van de zomerstop. M’n vriendin wilde naar de stad en ik ben akkoord gegaan. Stom. Het is vroeg, wat al klote is, maar in het weekend nog kloteriger omdat het op zulke onmenselijke tijdstippen nooit de backs zijn, maar altijd de scootmobielen en kinderwagens die m’n enkels doormidden proberen te zagen. Inmiddels heb ik 5 koffie op. Een dubbele espresso en 3 lungo; het duurde effe voor ze klaar was. Nu zit ik in een hippe theetent waar Hollandse serveersters enorm Amerikaans proberen te zijn, uit te rusten van de 1e helft in de wedstrijd tegen FC Winkelstraat en bestel ik een bakkie thee, terwijl ik eigenlijk al een half uur moet schijten van die 5 koffie, maar dat hier niet durf.

‘Welke thee wil je? Ik heb rooibos...’ Ik knik, voor ze de volgende berg theebladeren op wil gaan noemen. Ze ziet het niet, te gefocust op d’r theelijst. ‘Ik heb matcha,’ zegt ze Amerikaans kreunend, ‘een enorm fijn theepoeder met de structuur van bloem, en Pu-erh, een thee afkomstig uit China...,’ no shit, ‘...een zwarte thee die ook wel ‘rode thee’ genoemd wordt vanwege haar roodachtige kleur die de thee na het trekken krijgt.’ Heb ik ook weleens last van, schiet het door m’n hoofd. M’n teamgenoten zouden hebben gegniffeld bij zulke grappen, maar ik besluit ‘m voor mezelf te houden. Ik kan het niet laten om bij iedere theesoort aan voetbal, iets vunzigs of slechte woordgrappen te denken. ‘Ik heb Chai uit Japan...’ Kagawa: veel te goed voor dat land, ‘mate...’ Messi, Argentinië, mooi shirt, maar zo’n slecht team ‘...en Cha.’

‘Tsja.’ Ik maak de slechte woordgrap per ongeluk hardop. Ze snapt ‘m niet, waarschijnlijk nog te gefocust op het krijtbord achter haar dat vol staat met Chinese en Engelse populaire theetermen. Of gewoon minder intelligent. Of humorloos. Of alle 3. Ik merk dat ik lichtelijk geïrriteerd raak. M’n vriendin ook. ‘Daarnaast hebben we recent nog de theeën uit India, Nepal en Gualalumpur aan ons assortiment toegevoegd.’

‘So, je heb een eind moeten fietsen.’ Nog een grapje hardop. Ook deze geef ik een voldoende, maar wéér komt-ie niet aan en wéér zucht m’n vriendin.

‘Weet je wat: doe maar een koffie.’

‘Man, je hebt net 3 koffie op!’

‘5,’ corrigeer ik m’n baas, ‘en ik ga nu even Bogarde uit de selectie zetten, excuseer.’ Een diepere zucht. Ditmaal doet de nep-Amerikaanse mee.

Ik ben er klaar mee. Met die gehele zomerstop. Met die vermoeiende gesprekken, die veel te hippe tentjes en die godsgrouwelijk ingewikkelde thee. Ik wil weer de wei in. Lelijk voetballen met mooie gasten. Ik wil niet meer struinen op een markt, kijken naar een vervallen ruïne of m’n poten verbranden op een zandstrand. Lang verlangde ik daarnaar, maar nu wil ik weer gewoon een veld met 2 doelen, een partijdige grens, een dikke scheids in een te klein shirtje en een te harde bal in de vorm van een ei. Ik wil weer staan tussen kuilen, molshopen en kromgetrokken lijnen. Ik wil weer een frikandel op een half ontdooid broodje met te veel mayo en een koude Juup terwijl ik nog nazweet van het douchen onder een pisstraal. Ik verlang zelfs weer naar een schaafwond die vastplakt aan m’n spijkerbroek.

Maar bovenal wil ik thee. Geen thee uit een hippe theetent, maar gewone thee. Gewone, laffe en lauwe thee uit een lelijke oude kan, geschonken in een inmiddels licht gesmolten plastic bekertje. Met een suikerklontje en een roerstaafje erin. Niet hier, niet op een strand of in een fancy hotel. Ik wil weer lauwe thee in een kledkamer. Hoe warm of koud het ook is.

2 Onvoorwaardelijke liefde

Ik kan er niks aan doen. Moet naar haar kijken. Net zo lang tot ik haar niet meer zie. Ik zie haar overal. In ieder dorp. In iedere stad. Aan iedere snelweg. Vaak zit ik in de auto. Dan passeer ik, maar kijk ik net zo lang tot ze uit het zicht is verdwenen. Riskeer ik een ongeluk voor mijn geluk. Het liefst rijd ik terug als ik haar ben gepasseerd. Maar dat is vaak niet nodig; ik weet dat ik haar ergens anders toch weer zie. Dan kijk ik weer. Net zo lang tot ze weer uit beeld is.

‘Kijk, een voetbalveld,’ zeg ik dan tegen mijn vriendin als we haar passeren. En dan zucht ik. Ze kijkt me dan wat vreemd aan. Vindt het niet zo leuk. Snapt het niet. Maar ze went er al aan. ‘Kijk, een voetbalveld,’ zegt ze al vaak. Dan schrik ik op en kijk ik snel om me heen. Vaak is er dan helemaal geen voetbalveld. Dan lacht ze hard en zucht ik ook, uit teleurstelling.

Maar is er wél een voetbalveld, kan ik uren kijken. Naar het doel. Zo’n oud, vervallen doel. Met verkleurde netten, vierkante palen en kromme haringen die uit de grond steken. Naar de afbladderende verf op het aluminium. Naar de ietwat scheefgetrokken kalklijnen. Naar de bladeren op het veld, het modderige doelgebied of dat kleine kassahokje aan de rand van het veld dat al jaren dicht is.

Altijd zoek ik naar een naambordje van de club. Word ik nieuwsgierig. In mijn fantasie zie ik op het veld het 8e voetballen. Dikke mannen in te warmgewassen shirtjes. Vaak verticaal gestreept. Geen 1e elftal, nee, het achtste, met mannen die al over hun top zijn, maar nog steeds alles geven in de 1e, 2de en 3de helft. Ik denk na over de spelers. Zij zijn hier opgegroeid. Hebben hier 100den herinneringen. Ik kijk en mijn gedachten dwalen verder.

Ik word warm van het voetbalveld, hoe koud of warm het ook is. Mijn vriendin zegt vaak dat ik niet romantisch ben. Ik leg haar dan uit dat dit romantiek is. Ze begrijpt het niet. Hoeft ook niet. Ik ben verliefd op ieder voetbalveld. Ik kan er niets aan doen. Dit is onvoorwaardelijke liefde.

3 Copa Mundial

Beste Copa,

Mag ik Copa zeggen? Zo noemde ik jou altijd. Copa. Omdat Copa Mundial jou niet past. Te sjiek. Te lang. Te mondiaal. Jij was Copa. Gewoon Copa. M'n vriend in het weekend. M'n maat. M'n metgezel. Ik zeg geen vrienden, omdat ik jullie 2 als één zag. Als een paar. Een stel. Een goed stel zelfs, al leek 't daar soms niet op. Leek 't of ik 2 linker Copa's aan m'n voeten had gebonden. Of ik je veters aan een doelpaal had geknoopt. Lag niet aan jou, weet ik ook wel. En als dat wél zo was, had ik jou geaccepteerd. Zoals jij iedere week mijn scheve stinkende platvoeten accepteerde.

Copa, het nieuwe seizoen staat voor de deur, maar jij bent niet meer. 2 seizoenen mocht het maar duren. 2 seizoenen dat we ieder weekend en wat trainingen samen waren. Veel te kort. Ik had nog zo graag langer met je doorgewild, maar dat kon jouw leer niet aan.

Of ik spijt heb? Man. Je moest eens weten. Spijt dat ik je vier maanden geleden, na die laatste voetbaldag, niet uit m'n tas haalde, maar liet zitten onder smerige was en een natte handdoek. En spijt van al die andere keren dat ik dat deed. Spijt dat ik het altijd te veel moeite vond om jou in die speciale voetbalschoenenruimte in dat onderste gedeelte van m'n voetbaltas te stoppen, maar in plaats daarvan jou met graspollen en al op je wreef liet zweten in een stinktas of – nog erger – je zette onder een loeiende verwarming. Spijt dat ik jouw leer niet even invette voor ik het veld opstapte. Soms deed ik dat trouwens wel, als een teamgenoot van me zijn schoenen liefdevol insmeerde en ik meeprofitteerde en jou ook even een laagje vet gaf, omdat ik zelf niks bij me had.

Toen had ik moeten beseffen: dit is mijn schuld. Dit houd jij zo niet vol. Achteraf is het makkelijk praten, maar ik dacht op dat moment: jij redt je wel. Het tegendeel bleek waar.

Weet je nog, dat moment dat ik je naar de schoenmaker bracht aan het einde van vorig voetbalseizoen? Normaal gesproken had ik je allang weggeflinkerd. Met jou was dat anders. Ik was van je gaan houden en wist dat onze liefde nog niet over was. Er waren wat naadjes losgekomen aan de

binnenkant van je rechterschoen. De schoenmaker vertelde me dat-ie dat zeker kon repareren. Hij zou er een draadje instikken en klaar was Kees. Straks hoefde ik nooit meer andere schoenen, vertelde de beste man. Hij wist niet dat ik naast de bal ook altijd een paar graspollen meeneem als ik een bal weggros. Eén seizoen heb jij het toen nog volgehouden. Op karakter. De laatste 2 wedstrijden met tape, maar hé, wat maakt dat uit; iedereen heeft weleens een pleister nodig om het bloeden te stoppen. Maar de pleister bleek niet genoeg. Het bloeden stopte niet.

Man, wat was ik in m'n nopjes met jou. Waar de schoenen van teamgenoten versleten raakten na een half seizoen, veters braken tijdens het aantrekken en kleurrijke schoenen scheurden op de meest vreemde plekken als de bal niet eens in de buurt was, bleef jij mij trouw. Ik had de beste schoen gestrikt. Dat was jij.

O Copa. Mooie strakke zwarte Copa, met je mooie strepen, je soepele leer, je veel te lange veters en je heerlijke pasvorm: je wordt gemist. Een pot vet in die laatste week kon jou niet meer redden. Tape evenmin.

Ik was te laat. Ik had je beter moeten verzorgen. Naar m'n moeder moeten luisteren. Niet zo lui moeten zijn.

Ik ben schuldig. Omdat ik was vergeten dat jij langzaam lag te sterven in mijn tas terwijl ik met m'n blote reet in het warme zand lag. Nu begint het nieuwe seizoen en ben ik te laat. Je bent niet meer. Ik beloof je dat ik mijn kliko tijdelijk zal omdopen tot Klikopa Mundial, nu jij erin ligt. En voor straf die eerste wedstrijd op blote voeten zal afwerken. Maar dan koop ik weer nieuwe. Van jou. Want met jouw soort start ik mijn seizoen en eindig ik 'm. Nooit meer zal ik ooit nog andere schoenen dragen, voor geen 18 bier.

Ik ben niet om te Copa.

4 De pens

Allereerst neem ik mijn petje af voor het aantal kilo's dat jij er de afgelopen maanden aan hebt lopen vreten. Of ik dat kan zien? Laat ik het zo zeggen: toen ik aankwam op de voetbalclub dacht ik even dat ik de verkeerde afslag had genomen en het terrein van Sumoworstelvereniging Dik Winnen op was gereden toen ik jou zag staan met die pens. Ík was aangekomen op de voetbalclub, maar jij op een Zuid-Europees bakstrand. Da's nog eens aankomen.

Je hoeft van mij nu echt niet te zeggen dat er op dat resort voor de rest niks anders te doen was dan vreten; je had kunnen gaan zwemmen. Iedere dag een pot voetvolley kunnen gaan spelen met 10-jarigen of rondjes kunnen gaan rennen om 't zwembad. Je had zelfs wat vaker omhoog kunnen komen om naar die poolbar te lopen, zodat je je buikspieren aan had moeten spannen. En kom nu niet aan met 't excuus dat iedere keer wanneer jij op wilde staan, die ober weer veel te snel bij je ligbed stond om de bestelling op te nemen. Of nog erger: dat je dame wel houdt van zo'n pensje en jij het voor háár hebt gedaan. Allemaal leugens. Je hebt gewoon zitten vreten en zuipen, en was te lam om ook maar iets te ondernemen.

Daar sta je dan. Met je pens.

Wellicht had jij gedacht dat die kilo's er net zo makkelijk weer af zouden vliegen na een paar weken trainen en niemand 't zou zien, en jij in de tussentijd wel een XL'etje kon dragen om die bal onder je shirt te verbergen. Maar ik denk dat je ook even was vergeten dat je de helft van de trainingen overslaat en dat die polyester voetbalshirts van tegenwoordig met Italiaanse fit je lijf erg mooi accentueren.

Dus. Wat nu? Je zou ervoor kunnen kiezen om iedere dag rondjes te gaan lopen en alleen de van de barbecue overgebleven worteltjes en komkommers mee naar je werk te nemen. Of om op het voetbalveld voor altijd rechtop te voetballen met een ingehouden buik, en tijdens de rust te blijven staan in de kleedkamer om te voorkomen dat die penskwab over je voetbalbroekje plopt. Maar jij weet ook: dat wordt 'm niet. Je bent te lam. Te dik. Te vet. Te pens. Je zal moeten leren accepteren dat je vanaf nu door het leven zal gaan met een pens. Het is niet anders. Je zit eraan vast, en andersom.

Maar niet getreurd: Hier in de Kelderklasse zit je goed. Hier nemen we jouw pensje serieus.

Nú zie jij de pens misschien nog als iets lelijks, maar 't zal niet lang duren voor ook jij trots zal zijn op jouw pensje. Geef 't tijd. Ooit zul jij jouw pensje strelen onder de douche. 'M liefkozen en vol trots en in vol ornaat naar voren duwen; in de kleedkamer, op het veld en in de kantine. Ooit zul jij je shirt uittrekken op de kantinebar, al liggend op die bar teamgenoten uit je navel laten drinken en hard met je handen op je eigen pens klappen op 't ritme van de kantinemuziek. Maar nu nog niet.

Nu zul je moeten wennen aan die bobbel op je buik, prikkend in dat strakke zweterige textiel. En zelf moeten ervaren dat jouw pensje jou kan helpen in duels. Je zal moeten beleven dat-ie angst aan kan jagen bij het mandekken en elleboogjes en stompen op kan vangen. Dan pas zal ook jij inzien dat een pens in de Kelderklasse bittere noodzaak is. Dat-ie nodig is om die honger naar de bal blijven houden. Om te overleven.

Ik weet wat je denkt: was ik maar blijven trainen. Had ik die achttien bier maar overgeslagen en die menu's met onbeperkte spareribs niet besteld. Maar dat is nu voorbij. Het is te laat. Maar een goede pens is niet zomaar iets. Een goede pens is duur. Daar is voor gewerkt. Urenlang voor doorgetrokken in kantines, kroegen, op ligbedjes en buurtfeestjes.

Dus adem uit en laat 'm los. Laat dat knoopje van je overhemd springen. Laat die verticale lijnen op je voetbalshirt bollen. Druk vol trots je navel door het textiel en probeer biertjes en broodjes frikandel op je pens te laten balanceren. Jij bent een man met een bierbuik. Accepteer het, doe er je voordeel mee en schreeuw over de voetbalvelden:

'Afvallen? Ik pens er niet over!'

Deze Kelderklasse-pens neemt niemand je meer af. Dat verzeker ik je.

5 De beker

Mannen, ik heb ons ingeschreven voor de beker. Sorry. Wie kan?

We moeten weer. Echt? Ja echt. Die eerste competitiewedstrijd is toch pas over een maand ofzo? Klopt. Maar omdat het de regelneef van jouw team wel zo leuk leek als zijn team mee zou doen voor de beker, ondanks dat jullie allemaal dachten dat jullie toch echt duidelijk met elkaar in die laatste derde helft van het jaar hadden afgesproken om die beker dit jaar over te slaan omdat jullie in voorgaande jaren altijd moeite hadden om voor die eerste 3 wedstrijden elf man bij elkaar te sprokkelen, jullie die eerste keer samen toch echt beter zouden kunnen gebruiken om buiten het veld te vragen waar jullie tijdens de zomerstop met jullie klamme ballen op het strand hebben doorgebracht en jullie nog geen idee hebben wat ieders positie op het veld moet worden, heeft hij jullie gewoon ingeschreven. Omdat-ie na die derde helft niet meer zeker wist of jullie dat wel echt zo hadden afgesproken.

Nu moet je spelen voor de beker. Die felbegeerde beker. Die prijs der prijzen. Die cup met de grote oren: de Districtsbeker. Een kelderklassecup waarvan ik ieder jaar meer betwijfel of-ie wel bestaat. Ik heb 'm namelijk nog nooit gezien. Hoe langer ik aan die beker denk, hoe meer vragen opborrelen: is 't ook echt een cup of zo'n nietig bekertje? Is 't een wisselbeker of mogen we 'm gewoon volzeiken? Kúnnen we 'm volzeiken of heeft-ie een deksel? Zo niet: heeft-ie dan ooit een deksel gehad en is die ooit al een keer kwijtgeraakt door een kampioen op een platte kar in – ik noem maar wat – Rectum? En is Rectum wel in mijn district? Heeft die beker grote oren of nog slechts één oor? Is 't trouwens wel een beker, of slechts een oude vette snackschaal met aan de zijkant door een dyslect gegraveerd: vor du distriktscamppeion? En krijgen we er medailles bij? En een vaantje? En een volle schaal warme KNVBitterballen? Zoveel vragen, zoveel onwetendheid. En dan heb ik nog niet de vragen gesteld over de regels in die bekerwedstrijden zelf. Over de verlenging, pingels, het doelsaldo en partijdige scheidsrechters.

Het is die zweem van mysterie die om de beker hangt, die vragen, onduidelijkheden en spanningen die de beker zo mooi maken. De beker is dat mysterieuze meisje aan de andere kant van de bar dat je iedere zaterdag ziet. Dat meisje waar je mooie verhalen over hebt gehoord, maar dat volgens

jou altijd onbereikbaar zal zijn. Omdat ze simpelweg te mooi is. Te lief. Te slim. Te ver weg, dus. Maar zaterdag na zaterdag kijkt ze tóch steeds vaker jouw kant op. Iedere keer als ze kijkt, kijk jij over je eigen schouder, of ze niet misschien naar iemand achter jou kijkt. Maar echt: ze kijkt naar jou. Op een zaterdag doet ze 't weer. Je wijst naar jezelf en kijkt haar vragend aan: bedoel je mij? Zou het echt? Je denkt dat ze knikt, raapt al je moed bij elkaar, stapt van je kruk, flikt op de grond omdat je net 3 La Chouffe hebt gedronken in het tempo van 3 pils, staat op, stapt op haar af en spreekt haar aan.

‘Keek je naar mij? Ik wel naar jou. Ik vind je mooi.’

Terwijl zij naar jou kijkt, gooi je alles op tafel. Je hele gevoel. Je familie. Je hond. Je irritante zus. Je gebrek aan seks en die berg haar op je rug. Je penis. Je hand gaat op haar heup, je mond richting haar lippen. Ze reageert. Ze pakt je bij je haar. Haar mond gaat naar jouw oor. Hier houd je van. Je hebt het niet meer. Nu gaat ze zeggen dat ze met je mee wil naar huis. Dit is het moment. Tot ze zegt:

‘Die zus van jou, valt zij op vrouwen? Ik zou graag haar nummer willen.’

Bam. Halve finale. Verlenging. Strafschoppen. Alles gegeven. Uitgeschakeld. Lege handen. Dit is de beker. Met zijn hoop en dromen. Zijn spanning en teleurstelling. En zijn keiharde realiteit.

Maar hé, wat maakt het uit. Nu je er toch bent, je de afspraken in de komende 3 weekenden hebt afgezegd, je toch een keer moet beginnen en je team anders een boete moet betalen of de wedstrijd moet verzetten naar een doordeweekse avond, waar je dus helemaal geen zin in hebt: ga ervoor. Omarm die beker. Die onbekende beker. Zoek je schoenen op, tape ze vast aan je enkels en raak die bal weer eens. Strijd zelfs tot bloedens toe. Schiet, schaaf, zaag, scheld en schreeuw als vanouds.

Vecht 3 wedstrijden lang voor die overwinning, maar juich na de derde pot sowieso, samen met je tegenstander. Ren met z'n allen juichend over het veld met jullie armen de lucht in en zing springend: ‘Wij gaan Europa in.’ Klim in de hekken en spring in de sloot. Douche met je kleren aan en zuip hard in de kantine. Iedereen zal weten dat jullie allemaal iets gewonnen hebben. De één een ronde verder, de ander een weekend vrij.

6 De boetepot

Begrijp me niet verkeerd; ik weet echt wel dat andere zaken in jouw leven soms belangrijker zijn dan ons aller voetbal. Dat deze zaken soms voorrang moeten krijgen boven de belangrijkste bijzaak van ons leven. Ik begrijp dat je soms van de baas moet overwerken op een trainingsavond. Of van die andere baas punten moet gaan scoren bij je jarige schoonmoeder op een wedstrijddag. Ik begrijp zelfs dat het weleens kan gebeuren dat jij je met vrienden vorig jaar op een dronken avond per ongeluk hebt opgegeven voor de Knotwilgenloop in Woerden, waardoor je een keer niet mee kunt doen tegen Kruishaar 6. Ik begrijp dat, want ook dáárom speel je in de Kelderklasse: om soms af te zeggen zonder gezeik. Om dat trappen tegen een bal soms over te kunnen slaan voor familie, vrienden of brood op de plank. Tot zover mijn begrip.

Het interesseert me namelijk he-le-maal geen kloot dat jij je hebt verslapen, omdat je net nog even de zus van de keeper naar huis moest brengen, omdat je hond (volgens jou) vannacht in je kicks had gescheten of omdat je om half 5 vanmorgen nog met je geslachtsdeel tegen een hete pizza aan stond te schuren waardoor je met 3degraadsbrandwonden naar de 1e hulp moest, waar je je maar meteen hebt laten testen. Het interesseert me geen kloot dat jij soms gewoon een enorme lamme tak bent die het niet kan opbrengen om op de afgesproken tijd de klapdeuren van de kantine open te gooien en ook boeit het me geen ruk dat jouw solexklok een andere tijd aangeeft dan onze kantineklok; de kantineklok is altijd leidend en dat weet jij maar al te goed.

Wat me wél interesseert – en dat weet jij ook heel goed – is dat je voor je daden moet dokken. Dat je moet schuiven. Dat je moet lappen. Net zoals je moet dokken als je tijdens de wedstrijd wordt afgefloten omdat je verkeerd ingooit. Of als je een eigen doelpunt maakt of een pingel mist of veroorzaakt. Je weet zelfs dat je wordt beboet als je na onze pot geen biertje meedrinkt, ook als je als reden geeft dat je geld op is, omdat alles wat hierboven staat jou zojuist op 't veld is overkomen. Er zijn nu eenmaal regels in het team en daar hoor jij je aan te houden. Je moet beseffen dat er al genoeg wordt getolereerd.

Roze overhemden bijvoorbeeld. En gekleurde voetbalschoenen met erop geborduurd initialen, een maillot onder een voetbalbroek... Maar voor sommige zaken, zoals het maken van foto's met een selfiestick – iets wat eigenlijk altijd verboden zou moeten worden, ook buiten de voetbalclub, maar dat terzijde – moet je gewoon aftikken.

Vriend, jij hebt je ooit verbonden aan een potje ballen in het weekend met ons en dat zuigt sommige ochtenden nu eenmaal enorm hard, maar stiekem weet jij ook: er is niks wat ons Kelderklassers gelukkiger maakt dan wakker worden in de kantine met een slappe bak koffie, een ouderwets potje hoongelach en een matig applausje aan het begin van de mooiste dag van de week, als we samen met onze boe-roepende teamgenoten zien dat een lamme tak als jij die klapdeuren weer eens een minuut te laat opengooit.

Dus als je dit weekend weer te laat de kantine binnenstapt, accepteer de boete dan als een man. Zwijg met gebogen hoofd, schuifel beschaamd naar binnen en laat de hoon over je heen komen. Laat ons jou even uitlachen. Jou bespotten en beschimpen. Jou voor lul zetten zoals het hoort bij laatkomers. En deponeer dan zo snel mogelijk de afgesproken schade in de boetepot. Want ondanks jouw lammetakkengedrag, jouw talloze excuses en gekleurde voetbalschoenen, ben jij onmisbaar in ons team. En scoor ook eens in je eigen doel, schijt in de kleedkamer, mis een pingel of kom gewoon iedere week te laat. Schroom niet, geef alles en spek die pot nog wat meer. Hoe meer boetes, hoe grootser het teamweekend!

Alvast bedankt.

7 Het stiftje deel I: Liefde

Een intikker is prima, een kopgoal wat beter. Een afstandsschot in de haak is lekker, van de pantoffel nog lekkerder. Een solo is mooi, een omhaal zonder gebroken rug nog mooier. Maar niets, niets kan tippen aan het stiftje. Het stiftje is fraai, subtiel en klassiek. Verfijnd, gracieus en fenomenaal. Geen doelpunt, geen zaag, geen volkszanger in de 3de helft of een broodje bal is mooier, fijner of beter dan het stiftje. Het vertrek vanaf de voetbalschoen, de trage reis over de keeper en de aankomst in het netje vormen samen het Zwanenmeer aller doelpunten. Als het lukt.

Want jij bent geen ballerina. Geen Bergkamp of Panenka. Dus wat doe je? Je traint. Voor het stiftje aller stiftjes: jouw stiftje. Op ieder moment dat er iets ronds voor je voeten komt. Thuis, op kantoor, tijdens trainingen, tijdens het intrappen van de keeper en tijdens wedstrijden. Mensen zullen je voor gek verklaren, je vervloeken en schreeuwen, maar jij bent niet te stoppen. Want ooit zal jij het stiftje tot in de perfectie kunnen uitvoeren.

Die weg naar perfectie zal vol obstakels zijn. De omstandigheden moeten goed zijn: ligt de bal er wel lekker voor? Staat de keep wel genoeg naar voren? Ligt er wel gras onder de bal? Het zijn de elementen die een stift kunnen maken of kraken. Is je veter los, ligt je zool eraf of is de tape om je schietschoen ouder dan 3 weken, stift dan niet. Gepruts ligt op de loer. En commentaar. Van de materiaalman omdat er 6 ballen missen na de training, van teamgenoten omdat je voor de 4de keer 1-op-1 met de keeper faalt met een mislukte stift en ze je na de pot weer moeten helpen met vissen omdat je die hengel niet in je eentje vast kunt houden, van de vrouw des huizes omdat je het tapijt volledig hebt kaal gestift en van je eigen keeper die zal schreeuwen van wanhoop en frustratie.

Och, die arme keeper. Die ooit klaar zal staan voor jouw schot op een training. Een beweging naar voren zal maken en op zijn voorvoetjes zal staan. De handschoenen zal openen om jouw schot eens heerlijk te pareren, maar kansloos zal zijn op jouw fenomenale stift. Hij zal met z'n poten genageld staan in het zand. De bal in slomo over zich heen zien gaan, 'm nog proberen te pakken met een wanhoopsgreep als Rose naar de hand van

Jack in Titanic. Maar het kreunende keepertje zal halverwege de bal alleen nog met z'n ogen kunnen volgen als het leer in het netje zal plonzen. Hij zal zuchten, maar opkrabbelen en applaudisseren. Spelers zullen joelen. Jou prijzen en optillen. Om jouw stift. Een stift zoals geen andere.

Maar nu nog niet. Want nu verpruts je iedere mogelijkheid.

Dat geeft niet. Want al kun je er helemaal geen kloot van, raak je al heel je leven meer spelers dan ballen en heb je nog steeds dozen om je schoenen zitten: een stift maakt van jou de koning. De Koning van de Stift. In ieder geval voor even. Dus je gaat door. Iedere training. Iedere wedstrijd. Ooit zal die stift namelijk lukken en het publiek op de banken staan. Voor jou.

Valt-ie eindelijk binnen? Wees dan niet bang om heel die avond te juichen en te laten weten aan je teamgenoten wat een geniaal doelpunt dit was van jou. Ben niet bang om die avond helemaal niks meer uit te voeren, op het partijtje tegen het doeltje van de tegenpartij te blijven leunen en balletjes af te wachten. Haal na de training geen bier, maar laat ze brengen. En weet je wat? Bel naar huis, dat je opgehaald wil worden over 2 uur. Want jij hoeft even helemaal niks meer.

Iedereen zal jou irritant vinden. Een arrogante lul. Een showpik. Maar jij weet ook: het is jaloezie. Deze avond was namelijk geen doelpunt mooier dan jouw stiftje. Even ben jij de vedette in vergane glorie. De Panenka van de Kelderklasse. Dat hebben ze maar te accepteren. Stiekem weten zij 't allemaal: dit was niet zomaar een stift. Dit was een permanent marker.